

P ř í b ě h

J e d n ě

K u n y

Jiří Šebela

1. Kuní mládě přichází

Dnes byl opravdu krásný sluneční den, plný bzukotu hmyzu a zpěvu malých ptáčků. Zdálo se, že nic nemůže narušit pohodu, která panovala kolem naší chaty, zvláště když má žena podávala na stůl oběd.

„Tak co máme dobrého?“ hrnul se ke stolu Alex, mladší z obou našich chlapců. „Už mám hlad!“

„Tak nemluv a jez!“ odpovídal mu s nadhledem starší Marek.. Sám se už pustil do jídla. Alex jej za tu radu bouchl do zad – přece si od staršího bráchy nenechá nic líbit!

Byla to taková rodinná idylka, prostě pohoda. Ale v tom se stalo něco neočekávaného, co rázem změnilo situaci!

Kdesi za chatou se ozvalo zanaříkání. Znělo hrozně, asi tak, jako když malé miminko křičí hlady z posledních sil, aby na sebe upozornilo. Všichni jsme v úleku strnuli.

„Co to je?“ zakoktal se Alex. Ale to už jsme všichni viděli, jak se náš jezevčík Dan žene za narušitelem poledního klidu. Bleskově jej také vyčenichal.

Jaké však bylo jeho psí překvapení, když původce zvuku objevil! Bylo jím jakési mládě, které zřejmě zůstalo bez rodičů. Vystrkovalo hlavu z dutého pahýlu stromu a žalostně přitom křičelo.

Jezevčík Dan cítil, že jako správný lovecký pes by měl po mláděti skočit a bleskurychle jej zakousnout, ale cosi jej drželo zpátky. Zaraženě na mládě civěl. Dokonce si ho pěkně zblízka prohlížel!

Mládě si však psa vůbec nevšímal, zřejmě proto, že takové nebezpečí ještě v životě nepoznalo. Dokonce se zdálo, že si psa celkem bez zájmu i prohlíželo. Pak si však vzpomnělo na předchozí činnost a začalo zas usilovně

naříkat dál.

Pak se zřejmě hladové mládě rozhodlo z dutiny vylézt ven. Když už však bylo polovinou těla venku, došlo mu, že je příliš vysoko nad zemí. Místo aby zařadilo zpátečku a lezlo pozpátku zpět do dutiny, zamotalo se u vchodu a zadníma nohama bezmocně komíhalo ve vzduchu.

Na to už se pes nemohl dívat a tak svým vlastním čumákem pomohl mláděti dostat se zpátky do dutého stromu. Ale jakmile svou samaritánskou službu skončil, už se neudržel a pořádně se rozštěkal. Přivolal tím oba kluky, kteří nechali oběd obědem, přiběhli k němu a vyjeveně se dívali na mládě.

Teprve teď mě kluci zavolali.

„Dědo, pojd', to musíš vidět!“ táhl mě Alex od stolu. Okamžitě jsem poznal, že jde o mlad'oucké kuní mládě, a také jsem se musel okamžitě rozhodnout.

„Kluci, na to mládě nesahejte! Kuní máma ucítí na mláděti lidský pach a pak možná od něj i uteče!“

Nechali jsme tedy milé kuňátko na pokoji, ale to naříkalo

celou noc i celý příští den. Jeho volání bylo čím dál slabší, určitě už muselo mít ukrutný hlad!

„Kde je ta máma?“ ptali se zaražení chlapci.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Tady v údolí lítají dravci, ve dne jestřáb, v noci výr, možná, že oba kuní rodiče dostali. My ale budeme muset

to mládě utratit, aby se dlouho netrápilo.“

„Co utratit?“ vyhrkl Marek. „To je jako zabít?“

Hned jsem si uvědomil, že tak tvrdě jsem to říkat neměl. Kluci spustili nářek. „My si to mládě chceme nechat!“ topil se Alex v slzách. Marek si zase zakryl obličej a už to

mluvilo za vše! Když jsem ty tvrdé raubíře takhle slyšel, musel jsem v duchu kapitulovat, zvláště když i náš pes Dan zřejmě začínal chápat, o co tu vlastně jde.

„Tak dobře, zkusíme záchranu. Kuní mléko od jeho matky však nemáme, jen to, co je v lednici. Uvidíme!“

Na chatě se našla lékovka s gumovým kapátkem, ta se naplnila kravským mlékem, ale mláděti se do pití nechtělo. Pak si však dalo říci a náhradní mámu v podobě gumového kapátka bralo všemi deseti.

Mládě přitom leželo na zádech Alexovi v klíně a otevřenou tlamičkou dychtivě lapalo kapky mléka z lékovky, kterou obratně obsluhoval Marek. Scéna připomínala kojení malého mimina. Mládě mělo slastně roztažené všechny čtyři packy a ty

nás okamžitě zaujaly.

„Podívejte se“, řekl za nás všechny Alex. „Jaké má ta kuna šlapky! Vždyť je úplně bosá! Ale úplně!“

Tímhle poznáním vlastně byla kuna přijata do naší rodiny. Kdyby však chlapci už tenkrát tušili, jaké dobrodružství s tímto mládětkem užijí, kolik detektivního úsilí budou muset vynaložit, aby toto dobrodružství s kunou dobře skončilo!

2.

A takhle se nám naše rodina opravdu rozrostla! Původně nás bylo v naší chatě pět, když započítáme i našeho psa a teď přibyla kuna. Ale rozšíření rodinky nikomu nevadilo, s malou kunou byla ohromná legrace a do našeho opuštěného údolí se rozhodně vešla.

Ale přece jenom se tady objevil problém: kuní mládě hrozně smrdělo! Nebyl to však zápach z neslušného pokakání, ale

byl to ten zvláštní zápach, vycházející ze žláz z pacek i z čumáčku. Klukům nevadilo, když je mládě takhle pusinkovalo na tváři, ale zápach vadil mé ženě, když jí byla nasáklá celá chata.

Museli jsme s chlapci uspořádat poradu. Co teď? Už mě ani nenapadlo, že kuna musí pryč, ale snažil jsem se najít nějaké řešení, aby byla zase pohoda.

Na řešení přišel Marek. Úplně přitom vyskočil. „Dědo, přece na půdě máme klec po andulkách. Tu spravíme!“

To byl přece výborný nápad! Hned jsme klec našli, umístili na její dno kus dutého stromu, vystlaný hadříky, pověsili na otevřenou terasu a prvotřídný byteček byl hotov. V noci byla tato klíčka kuním domovem, velice oblíbeným, protože umožňoval nerušené spaní. A bylo až neuvěřitelné, jak dlouho takové kuní mládě dokázalo spát!

Občas se probudilo, naštěstí ne v noci a tak dostalo z lahvinky napít. Jinak se chlapci věnovali svým záležitostem. Ty spočívaly většinou v častém sledování televize, kdy hoši napjatě sledovali souboje detektivů i strážců zákona

se zlotřilými bandity, kteří pak byli –jak jinak- postřílení. Anebo končili za popelnicemi po mistrných kopech policistů.

Neviděl jsem to rád, měl jsem dojem, že právě tohle moji kluci vidět nemusí. „Ale dědo, vždyť my doma máme taky revolvery, ale ty nám vůbec nestřílí. Jsou to jen hračky!“ namítl Marek. „A v televizi vidíme, jak vypadá opravdické střílení! Dědo, vid', že nám koupíš pořádný revolver, budeme střílet aspoň do terče! Kdo je lepší!“

„No to určitě, někoho trefíte a dostanete deset let káznice. Kdepak! Ale mám pro vás jiný návrh! Půjčím vám foťák, tím si můžete střílet, co chcete. Jako co? No třeba lidi, přírodu, srnce, kteří chodí k chatě, brouky, co chcete!“

„Ale filmy jsou přece drahé,“ namítl Marek, protože o focení taky něco doma slyšel.

„Ale tento fotoaparát není na filmy, je to dogit'ák,“ odpověděl jsem. „Budete střílet třeba brouky, motýly, večer si ty fotky přetáhnete do počítače a hned uvidíme, kdo z vás dvou má bystřejší oči a šťastnější mušku!“

S tím hoši nadšeně souhlasili. Už se začínali nudit a tohle by přece mohla být dobrá zábava!

Ráno, hned po nakrmení mláděte mi Marek připomněl můj slib. Vytáhl jsem tedy jeden z fotoaparátů, dal jej Markovi do ruky a foťák i Marka jsem nastartoval ke snímkové střelbě.

„Vidíš tady ten květinový záhon? Pěkně jej vyfoť, babičku

překvapíš! Hezky si rozmísti květinčky po celé matnici, co máš tady vzadu, o zaostření ani expozici se starat nemusíš, je to automat! Hlavně ať se ti netřesou ruce! Máš to? Výborně!

A teď se dívej po jednotlivých květech, jestli na nich něco nenajdeš. Cože tam vidíš? Motýla? No tak se k němu pomalu přibližuj, až bude na matnici hodně velký. Nepoplaš ho! Cvak! Výborně! Teď ho máš v paměti fotoaparátu!“

Marek se zvedl a narovnával si páteř. „Tady je nějaký pavouk,“, hlásil. „A motýl!“ „Vyfoť napřed toho motýla, než ti uletí!“ pobídl jsem ho. „A ještě jednou, zprava i zleva. A znovu, až bude ta správná trefa!“

„Tak, a teď půjdeme k počítači,“ řekl jsem po chvíli k Markovi. „Přetáhneme si ty tvoje zásahy na velký monitor počítače a hned uvidíme, jaká byla střelba!“

Namířili jsme si to do chaty a zamračený Alex se loudal za námi. Tohle se mu pranic nelíbilo! Pořád jenom Marek a Marek a on si ani nezastřílel! Nevraživě hleděl na monitor počítače a na

Markovy fotky. Pak nepozorovaně uchopil foťák, ležící na stole a vytratil se před chatu. A už to sám zkoušel! Přece se nenechá zahanbit starším bráchou! „Co umí on, to umím i já,“ utvrzoval se. A mačkal všechny možná tlačítka a současně pozoroval na matnici, co to dělá, až na to přišel! A už to taky uměl!

Zrovna jsem vyšel z chaty a našel v Alexových rukou hledaný fotoaparát. „Už to umím,“ chlubil se fotograf. „Ano,“ řekl jsem potěšeně. „Tak půjdeme do terénu. Dívej se ostře kolem sebe, ale ty květiny nech Markovi. To je jeho rajon!“

Alex po nějakém hledání našel housenku, plazící se pracně po zemi. Na své cestě kamsi překračovala různé překážky, až se dostala na spadlé dřívko. Na něm komíhala přední částí těla ve snaze dostat se na nějaké svislé stéblo, po kterém by se dostala někam nahoru. Kam, to věděla zase jen ta housenka.

„Podívej se, Alexi, všechno jsi slyšel u Marka, tak ti to nebudu znova vykládat. Jsi přece chytrý chlapec! Hlavně se pomalu přibližuj k té housence, až jí budeš mít plný hledáček.

Počkej si, až zvedne hlavu a pak zmáčkni spoušť. Dívej se na ni hledáčkem, je to, jako kdybys na ni hleděl přes pušku a střílel.“

Cvak! Ozvalo se z fotoaparátu.

„No vidíš! I ty máš zasažený terč v kameře! A housenka? Je zasažená tvou střelbou, ale klidně si leze dál. Nic se jí nestalo.“

Alex pojednou otočil téma hovoru. „Jak by ta housenka lezla zespoda?“

„Jak to myslíš zespoda?“

„No, kdybych to dřívko otočil a housenka byla dole, jestli by nepadla?“

„Ach tak“, pochopil jsem. „No, zkus to!“

Alex otočil dřívko a housenka si klidně šlapala dál, jako kdyby se nechumelilo. Nepadla! Zřejmě měla na nožkách přísavky, která ji přitiskly ke dřevu. Alex znovu zprovoznil kameru a cvak! Housenka se dostala znovu do

paměti fotoaparátu. Putoval tam však pouze její fotografický záběr, ona sama však ve skutečnosti klidně lezla po dřívku dál.

„Tak pojd', hodíme to do počítače a uvidíme, jak ta housenka vypadá na monitoru. Výborně, povedlo se ti to. Jste úspěšní oba dva! Pro začátek je to moc dobré.“

Pominul jsem záměrně skutečnost, že housenky byly poněkud neostré, to jak se Alexovi třásly ruce. „A musím je naučit, aby příště zaostřovali na oči!“ umiňoval jsem si.

„Ale dědo,“ překvapil mě Alex. „Marek fotil pětkrát a já jenom dvakrát! Mám u tebe tři fotky schované! To není fér!“

Trochu jsem strnul. Kde se ten Alex naučil rozeznávat jednotlivé spuštění závěrky a je počítat? Ale musel jsem svých úvah rychle zanechat, protože kluci se do sebe pustili, až mě uši zaléhaly. Uvědomil jsem si, že tak nějak se hádají učenci, když jim jde o peníze!

Ale pak jsem si také uvědomil, že ti mí kluci to soutěžení ve střelbě na fotografované objekty začínají brát vážně a že to možná s nimi bude vypadat nadějně. A že jsou fotky trochu neostré? Vždyť každý začátek je těžký!

